

Un joc elegíac poc innocent

NEUS MASERGAS

Qui vol jugar? Qui vol llegir? De fet no són dues propostes diferents, sinó la repetició d'una mateixa invitació. Aquesta novel·la, com ho són totes per definició, és un joc en el qual el lector ha d'estar disposat a seguir les regles que li va marcant el narrador, en aquest cas no sempre complaent. I el lector (i la lectora, com s'afanya a afegir la veu que li parla) entra en diverses complicitats amb el narrador, però també s'hi enfada i hi discuteix. Qui juga amb qui? Aquest joc d'enginy, de pistes falses, de trencaclosques, de salts temporals, fa que el lector prengui un paper actiu i dinàmic, i a vegades feixuc, per guanyar la partida. El narrador hi apareix de manera explícita, tot i que no es desemmascara fins al final de la novel·la, i manté un diàleg amb el lector de manera intermitent i sempre sorprenent: li fa comentaris sobre l'estil narratiu, li avança esdeveniments a través del *flash-forward*, contradiu afirmacions dels personatges, l'alerta

WOLFRAM HUKE I ALTRES

II Festival Internacional de Curtmetratge Documental

Nanook Associació Cinematogràfica. Vidreres, 2009.

El festival de curtmetratges de Vidreres publica cada any un DVD amb el palmarès del festival: el film guanyador, el finalista i el premi del públic. A més, s'hi poden veure l'espot promocional i altres extres.

DVD

de la inversemblança d'alguns fets, li diu que no pateixi si un personatge es fa pesat, o que es queixi a l'editor si hi ha algun terme que no considera correcte... fins que acaba descobrint-se, ensenyant l'espai on escriu i, sobretot, justificant-se.

Qui vol passejar per Figueres? A qui li ve de gust repassar les últimes tres dècades d'un home de 43 anys? La novel·la és un àlbum dels canvis experimentats pel protagonista i per la capital de l'Alt Empordà des dels anys 70 fins avui. Tant a la ciutat com al personatge se'ls retreu si «tan difícil era evolucionar amb dignitat». Les descripcions, elaborades amb pinzellades de transparent realisme, provoquen el desig de visitar Figueres, sobretot el castell de Sant Ferran, un escenari inquietant on s'esdevé un dels fets més transcendents i que obre més expectatives de tota la història (no seria estrany que en els propers mesos augmentessin les entrades al recinte!). A *Els jugadors de whist* es repassa tota una generació, des de la infantesa fins a la quarantena, a través de l'evolució del seu protagonista, Jordi Recasens, i també d'exhaustives referències a la música, al cinema, a les sèries de televisió, a la literatura juvenil, als jocs... Les llistes d'algun d'aquests àmbits no deixen d'impressionar, potser massa i tot. Mentre es van coneixent episodis de la vida de Recasens, el temps s'atura en un dia concret: el 21 d'abril de 2007, el dia del casament de la seva filla. Amb una minutació molt precisa, que recorre les tres parts de la novel·la, el lector és un convidat més a la festa, on amb un to molt humorístic es justifica la frase que encapçala el llibre: «Tots els personatges d'aquest llibre són ficticis, però la majoria dels diàlegs són reals»; en tot cas, hi ha personatges que es poden reconèixer perfectament a la família de cadascú, a la feina, al carrer o a la sala d'espera del metge.

Vicenç Pagès Jordà
Els jugadors de whist

Empúries Narrativa

VICENÇ PAGÈS JORDÀ Els jugadors de whist

Narrativa, 353.
Empúries. 2009.
535 pàgines.

El protagonista pateix una crisi d'identitat que, com a fotògraf que és, fa que se senti espectador de la seva vida (i de la de les amigues de la seva filla, obsessionat per tafanejar en els seus blocs, fotoblocs, MySpace i altres xarxes socials d'Internet). La seva mirada està plena de malenconia d'un temps perdut, i a través del tòpic de l'*ubi sunt* es lamenta que tots els bons moments viscuts mai més no tornaran. I per combatre la nostàlgia i no assumir el pas del temps, s'entesta a reviuir una joventut que ja no li pertoca i això el fa actuar d'una manera tan ridícula i patètica que provoca reaccions des de la compassió fins a la rialla esclatant, davant la caricatura d'un pobre home que només l'art traurà de la seva frustració. El protagonista no s'adona que és utilitzat per la veu narrativa, i el lector, malgrat que pot ser-ne conscient, no ho és tant de com també ell ha estat manipulat.

¿Qui vol jugar amb un contrincant com aquest misteriós narrador que, amb nostàlgia, humor i molta precisió, ens fa reviuir el passat dels últims 40 anys? Facin joc: només cal obrir les pàgines d'*Els jugadors de whist*.